

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/91/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113201022
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1113201022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: P. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XX, Q. A. S., právne zastúpený: M. F., Y. O. X..H..E., X. X. P. X, O., IČO: XX XXX XXX, proti žalovanému: J. F., Y..X., X. X. O. XX, XXX XX W., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpený: F. F. X..H..E., X. X. M. A. X, W., IČO: XX XXX XXX, o náhradu škody na zdraví, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.04.2019, č.k. 9C/11/2013-240, jednomyselne takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. **p o t v r d z u j e.**
- II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. **m e n í t a k**, že stranám sa nárok na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a.**
- III. Stranám sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a.**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (výrok I.) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej strane náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 písm. a) a § 15 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), ust. § 441 a § 444 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalobca sa zaplata sumy 12.656 eur domáhal titulom doplatku bolestného a zaplata sumy 27.120 eur titulom doplatku sťaženia spoločenského uplatnenia s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že pri dopravnej nehode dňa 29.10.2010, ku ktorej došlo v smere jazdy z obce A. M. do mesta Q. A. S. bol žalobca poškodený na zdraví, pričom dopravnú nehodu spôsobil Q. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX/XXB, Q. A. S. (ďalej len „Q. F.“ alebo „vodič“), ktorý v tom čase riadil motorové vozidlo EČV: Q.-XXXBG (H. Okresného X. Q. A. S., XT XX/XXXX N. T. XX.XX.XXXX). V čase dopravnej nehody malo motorové vozidlo EČV: Q.-XXXBG uzatvorené povinné zmluvné poistenie u žalovaného, u ktorého si žalobca v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. a Občianskeho zákonníka uplatnil jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví. Žalovaný uhradil v rozsahu 50% nárok na náhradu škody na zdraví žalobcovi (bolestné, sťaženie spoločenského uplatnenia), určenej znaleckým posudkom č. 34/2012 o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia P. N. M.Š., znalcom v odvetví traumatológia (ďalej len „Znalecký posudok č. 34/2012“), ktorý určil bolestné vo výške 1700 bodov a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 3520 bodov; posudok o bolestnom z roku 2011. Znalecký posudok č. 34/2012 bol žalovaným v celom rozsahu akceptovaný a nikdy nebol rozporovaný. Ako dôvod krátenia nároku žalobcu o 50% žalovaný uviedol, že žalobca ako spolujazdec pri nastupovaní do vozidla mohol rozpoznať, že vodič Q. F. je pod vplyvom alkoholu, s čím žalobca nesúhlasil, pretože žalobca sa žiadnym

svojím konaním nepodielal na vzniku predmetnej dopravnej nehody a s tým súvisiacej škody, v čase nastupovania do vozidla vzhľadom na svoj zdravotný stav nemohol a teda ani nerozpoznal (vzhľadom na to, že žalobca bol pod vplyvom alkoholu), že vodič Q. F. je pod vplyvom omamnej látky, žalobca tak žiadnu právnu povinnosť svojím konaním neporušil, nepodielal na vzniku škody na zdraví. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že priamy účinok Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti (ďalej len „Smernica č. 2009/103/ES“) je vylúčený. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný uhradil žalobcovi z titulu poistnej udalosti na základe znaleckého posudku 50% bolestného a 50% sťaženia spoločenského uplatnenia, zvyšnú časť bolestného vo výške 12.656,50 eur a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 27.120 eur žalovaný neuhradil z dôvodu krátenia nároku žalobcu o 50%, pretože žalobca ako spolujazdec pri nastupovaní do vozidla mohol rozpoznať, že vodič Q. F. je pod vplyvom alkoholu, žalobca a vodič Q. F. pred jazdou spoločne sedeli a konzumovali alkoholické nápoje, čím žalobca tým, že vedome podstúpil jazdu vozidlom, ktoré riadil vodič Q. F., o ktorom vedel, že jeho vodičské schopnosti sú ovplyvnené požitím alkoholu, podstatne prispel k vzniku škodlivého následku. Podľa súdu prvej inštancie je teda zrejmé, že podiel žalobcu na spôsobenej ujme na zdraví je podľa ustálenej judikatúry súdov najmenej 50%, preto žalovaný postupoval správne, v súlade so zákonom a ustálenou praxou, keď poistné plnenie znížil o 50% pre spoluzavinenie poškodeného, ktoré zníženie poistného plnenia súd prvej inštancie považoval za primerané. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 a § 262 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v zmysle zásady úspechu strany vo veci a zaviazal žalobcu povinnosťou náhrady trov konania žalovanej v rozsahu 100%.

3. Proti výroku I. a II. rozhodnutia súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP (t.j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci). Uviedol, že nie je vylúčená aplikovateľnosť Smernice č. 2009/103/ES s odkazom na rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 7Co/658/2015. Žalobca poukázal na to, že z výpovede vodiča motorového vozidla Q. F., ktorý spôsobil dopravnú nehodu, v rámci trestného konania nevyplýva skutočnosť, že žalobca vedel, že vodič požíval alkoholické nápoje, ani že žalobca mal vedomosť o tom, či vodič motorového vozidla požíval alkoholické nápoje a súd prvej inštancie prihliadal na výpoveď vodiča bez vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi. Vodič sa v žiadnej časti svojej výpovede neodvolával na skutočnosť, že alkohol požíval spolu so žalobcom, uvádzal len, že šli so žalobcom preč. Počas konania žalobca viackrát napádal zaujatosť tejto výpovede a opakovane navrhoval vypočutie svedka Q.H. F. za účelom odstránenia akýchkoľvek pochybností, podľa žalobcu je možné sa domnievať, že výpoveď vodiča je tendenčná za účelom zabezpečenia procesne výhodnejšieho postavenia v rámci trestného konania. Súd prvej inštancie tak rozhodol na základe dôkazu, na ktorý nemal prihliadať. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď prihliadal na výpoveď vodiča bez vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi, nezohľadnil ním predkladané dôkazy v predmetnom konaní, vrátane jeho výpovede v tomto konaní, z ktorej jasne vyplýva, že nemal vedomosť o zdravotnom stave (opitosti) vodiča, alkoholické nápoje s vodičom nepožíval a teda nemohol vedieť, že vodič pil alkohol. O účelovosti výpovede vodiča v rámci trestného konania svedčí aj jeho „neochota“ vypovedať v rámci civilného konania. Svoje tvrdenia preukázal výpoveďou v rámci civilného konania, navyiac pre neho je nemožné preukázať „vedomosť žalobcu, ktorú nemal“. Ak žalovaný tvrdí, že on túto vedomosť mal, tak svoje tvrdenie musí preukázať. Žalovaný svoje tvrdenia nepreukázal, keďže odkazuje len na tendenčnú výpoveď vodiča v rámci trestného konania a netrval na jeho vypočutí. Súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže v rámci výroku o trovách nezohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP, na ktoré má povinnosť prihliadať z úradnej povinnosti a na tieto poukazoval aj právny zástupca žalobcu, pričom uvedené vyplýva z predložených lekárskeho správ a znaleckého posudku a komplexného posudku vypracovaného Úradom práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 22.08.2011 a rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že miera funkčnej poruchy žalobcu je 70% a považuje sa za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. Mal za to, že v prejednávanej veci ide o prípad hodný osobitného zreteľa, nakoľko po dopravnej nehode, ktorú on sám nezavinil, sa stal ťažko zdravotne postihnutým, je imobilný na invalidnom vozíku, je slepý na jedno oko, trpí poruchou krátkodobej pamäte, je odkázaný na celodennú opateru blízkych. Je nezamestnaný z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70 %, do dnešného dňa mu nevznikol nárok na starobný dôchodok a rovnako mu po dopravnej nehode nebol priznaný invalidný dôchodok z dôvodu, že nespĺnil podmienku potrebného počtu rokov obdobia dôchodkového poistenia na vznik nároku na invalidný dôchodok. V každom smere bežného života je obmedzovaný, nemôže sa

naplno venovať rodine a aktívnemu spôsobu života tak, ako tomu bolo v čase pred dopravnou nehodou. V dôsledku poškodenia zdravia dopravnou nehodou mu bola objektívne znemožnená aj jeho schopnosť vykonávať povolanie murár, čím došlo k zamedzeniu príjmov žalobcu. Má maloletého školopovinného syna T. P., o finančné zabezpečenie rodiny sa stará jeho manželka, ktorá je zamestnaná v novinovom stánku s mesačným príjmom 430 eur. Prihliadnutie na dôvody hodné osobitného zreteľa je tak dôvodné, preto ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, keď primeranosť krátenia výšky poistného plnenia žalovaným je výlučne závislá od úvahy súdu. Na základe uvedeného žiadal, aby súd nepriznal náhradu trov konania žiadnej strane sporu a aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovel a priznal mu nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho žalobcovi v rozsahu 100% in eventum aby odvolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 10.06.2019 a uviedol, že z trestného dokazovania vyplynulo, že vodič bol v čase dopravnej nehody (škodovej udalosti) pod vplyvom alkoholu a odkázal na svoje vyjadrenia a podania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré sú obsahom spisu. Namietal, že priamy účinok Smernice č. 2009/103/ES je vylúčený, a to aj s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len ako „NS SR“) sp. zn. 3Cdo/30/2012. Vo vzťahu k spoluzodpovednosti žalobcu uviedol, že jediným dôkazom, o ktorý žalobca opiera dôvodnosť odvolania je iba jeho výpoveď, ktorej je zrejmé, že jej nemožno pripisovať vysokú dôkaznú silu, keď je v rozpore s objektívne zistiteľnými skutočnosťami a výpoveďou vodiča. Poukázal na to, že žalobca vedel, že schopnosti vodiča sú pod vplyvom požitého alkoholu obmedzené a ak napriek tejto skutočnosti sadol k vodičovi do vozidla, od jazdy ho neodhovoril, význame sa pričínil o vznik škody, ktorý je v zmysle judikatúry stanovený vo výške najmenej 50%. Uvedené vyplýva aj z výpovede vodiča a trestného spisu sp. zn. 2T/22/2011, niet teda pochybností o tom, že žalobca aj vodič boli v čase škodovej udalosti pod vplyvom alkoholu (obom bola zistená prítomnosť alkoholu v krvi) a popíjania domácej pálenky sa zúčastnili 3 osoby a to žalobca, známy žalobcu a vodič, je preto jasné, prečo vodič vo svojej výpovedi použil zámeno „oni“ - bolo by absurdné tvrdiť, že žalobca a vodič strávili spolu celý večer a nemali vzájomnú vedomosť, že konzumujú alkohol. Poukázal aj na miestne zvyklosti, v zmysle ktorých sa na návšteve ponúkne alkoholom, zväčša tzv. domácou. Výpoveď vodiča získaná skôr má väčšiu výpovednú hodnotu a vzhľadom na časový odstup je ťažko predpokladať, že by súd výsluchom vodiča zistil ďalšie skutočnosti, preto nevykonanie opätovného výsluchu vodiča nemožno považovať za porušenie procesných práv žalobcu. Mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam, že žalobca s vodičom konzumovali spolu alkoholické nápoje a opätovný výsluch vodiča by bol nehospodárny. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností a jeho tvrdenia odporujú vykonaným dôkazom, preto považuje nárok žalobcu za nedôvodný. K existencii okolností hodných osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP namietal, že na tieto poukázal žalobca až v jeho záverečnej reči, nepredložil súdu prvej inštancie žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali tieto jeho tvrdenia a ich existenciu odôvodňuje až v podanom odvolaní. Žalobcom uplatnené prostriedky procesné útoku ohľadom existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa s odkazom na ust. § 366 CSP nie je možné v odvolaní použiť a odvolací súd by na ne nemal prihliadať, tieto navyš podľa názoru žalovaného neexistujú. Nerozumel tomu, že žalobca sa snaží existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa preukázať s poukazom na majetkové pomery rodiny, vo vzťahu ku ktorým nepredložil komplexné dokumenty, žalobca dokonca uvádza nesprávny čistý príjem manželky vo výške 430 eur, pričom čistá mzda za 03/2019 predstavuje sumu 543,59 eur, žalobca nepredložil daňové priznania jeho a jeho manželky, ani iné dokumenty, ktoré by preukazovali rozsah majetku, ktorý vlastní. Žalobca tak neunesol dôkazné bremeno na preukázanie existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, preukazovaním výnimočnosti prípadu sa žalobca vôbec nezaoberal. Uviedol, že žalobca bol v čase škodovej udalosti pod vplyvom alkoholu, vedome si prisadol k opitému vodičovi, za svoj zdravotný stav je tak v určitom rozsahu zodpovedný, rovnako ako za svoju majetkovú situáciu - žalobca zastúpený advokátom si musel byť vedomý riziká podania nedôvodnej žaloby, preto na jeho strane neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému podľa zásady úspechu v spore. Vzhľadom na uvedené, žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril podaním doručeným súdu dňa 11.03.2020 a doplnil, že zotrúva na argumentácii ohľadne priameho účinku Smernice č. 2009/103/ES s poukazom na rozsudok ESD vo veci M. a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 66/2016-36. K jeho spoluzodpovednosti ako poškodeného zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a zopakoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že vedel, že vodič vozidla pred jazdou pil a nenavrhol vykonať žiaden

dôkaz, vodič v civilnom konaní nevypovedal a v trestnom konaní nikdy nevypovedal, že o ním požívanom alkohole vedel, vodič ako obvinený prirodzene vypovedá v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, bez jeho výpovede v občianskom-právnom konaní a konfrontácie nie je možné na jeho výpoveď z trestného konania prihliadať. K aplikácii ust. § 257 CSP poukázal na to, že od podania žaloby je stranám sporu zrejmy zdravotný stav žalobcu (znalecké posudky), žalovaný jeho zdravotný stav v konaní nerozporoval, teda všetky potrebné skutočnosti preukázal do vyhlásenia rozsudku.

6. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním doručeným súdu dňa 25.05.2020 a doplnil, že argumenty žalobcu považuje za účelové bez opory vo vykonanom dokazovaní a poukázal na to, že žalobca prvýkrát prichádza s argumentáciu nepriameho účinku Smernice č. 2009/103/ES, avšak nie je zrejme, ktoré konkrétne ustanovenie predmetnej smernice má žalobca na mysli a aký eurokonformný výklad žiada uplatniť, keď len vo všeobecnosti poukazuje na existenciu možnosti nepriameho účinku smernice bez bližšej špecifikácie, preto je jeho argumentácia zmätočná a neodôvodnená. Namietal, že žiadne ustanovenie právneho predpisu ani poisťnej zmluvy nevylúčili žalobcu z poisťného krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase dopravnej nehody pod vplyvom alkoholu, v danom prípade je potrebné terminologicky odlíšiť inštitút výluky z poistenia a spoluzavinenia poškodeného, ktoré sa aplikujú nezávisle. Žalobca nebol vylúčený z poisťného krytia v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z., zo skutkových okolností prípadu vyplynulo porušenie prevenčnej povinnosti žalobcu podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok vznik občiansko-právnej zodpovednosti podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka, ktorá sa kvalifikuje ako spoluzavinenie poškodeného za vznik škody podľa ust. 441 Občianskeho zákonníka, na ktoré súd prihliada aj bez návrhu z úradnej povinnosti. K argumentácii žalobcu vo vzťahu k spoluzodpovednosti žalobcu uviedol, že z výpovede vodiča v trestnom konaní je zrejme, že tento sa svojej zodpovednosti nijak nezbavoval, situáciu popisoval vecne, nepristupoval k žiadnemu zľahčovaniu a snažil sa uviesť všetky fakty týkajúce sa skutkových okolností škodovej udalosti tak, ako si ich podľa svojho najlepšieho svedomia a vedomia pamätal, jeho výpoveď nevykazuje známky zaujatosti. Vodič slobodne a vážne priznal spáchanie skutku kladeného mu za vinu, svoje konanie oľutoval, preto nevidí dôvod, ako by informácia o nevedomosti žalobcu o požívaní alkoholu vodičom mohla byť na jeho prospech v trestnom konaní. Poukázal na výpoveď manželky žalobcu v trestnom konaní vyše mesiac po škodovej udalosti, že žalobca nevedel kde je, čo sa stalo, že jeho stav je stabilizovaný, ale čo sa týka pamäte, nevedia sa lekári vyjadriť, kedy sa stav zlepšil, preto sa naopak zdá, že spomienky žalobcu na škodovú udalosť môžu byť prinajmenšom hmlisté a v jeho výpovedi badať známky tendenčnosti, pričom nízka dôkazná hodnota vyplýva z jeho záujmu na výsledku sporu.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci samej nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správny skutkový a právny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K doplneniu správnosti dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolateľa odvolací súd udáva nasledovné.

9. Podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

10. Podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

11. Podľa ust. § 444 Občianskeho zákonníka, pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie jeho spoločenského uplatnenia.

12. Podľa ust. § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 381/2001 Z.z., (1) Tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len "poistenie zodpovednosti") a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len "kancelária"). (2) Ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

13. Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

14. Z obsahu spisu a nerozporovaných tvrdení strán sporu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáha zaplataenia náhrady škody na zdraví - sumy 12.656 eur titulom doplatku bolestného a sumy 27.120 eur titulom doplatku sťaženia spoločenského uplatnenia (50% z výšky určenej Znaleckým posudkom č. 34/2012) s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že pri dopravnej nehode dňa 29.10.2010 zavinene spôsobenej vodičom motorového vozidla EČV Q.-XXXBG Q. F. (právoplatne odsúdeným rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 2T 22/2011-139 zo dňa 16.03.2011) bol žalobca poškodený na zdraví, pričom v čase dopravnej nehody predmetné motorové vozidlo malo uzatvorené povinné zmluvné poistenie u žalovaného, u ktorého si žalobca v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. a Občianskeho zákonníka uplatnil nárok na náhradu škody na zdraví.

15. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď v prejednávanej veci vychádzal z medzi stranami nesporného Znaleckého posudku č. 34/2012, ktorým znalec určil bolestné vo výške 1700 bodov (1700b x 14,89 eur/hodnota 1 bodu, t.j. spolu 25.313 eur) a sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 3520 bodov (3220b x 15,38 eur/hodnota 1 bodu, 300 b x 15,72 eur /hodnota 1 bodu, t.j. spolu zaokrúhlene 54.240 eur). Znalecký posudok č. 34/2012 o určení výšky náhrady za bolesť a výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bol žalovaným výslovne akceptovaný listom zo dňa 07.07.2012 a žalovaný pred podaním žaloby uhradil žalobcovi 50% znaleckým posudkom stanoveného bolestného vo výške 12.656,50 eur a 50% znaleckým posudkom stanoveného sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 27.120 eur.

16. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov odvolania žalobcu (§ 393 ods. 2 CSP) možno konštatovať, že sporné medzi stranami bolo spoluzavinenie žalobcu ako poškodeného (§ 441 Občianskeho zákonníka) ako dôvod krátenia poistného plnenia žalobcovi zo strany žalovaného o 50%, spočívajúce v tom, že žalobca ako spolujazdec pri nastupovaní do motorového vozidla vedel alebo mohol rozpoznať, že vodič Q. F. je pod vplyvom alkoholu, a ak žalobca vedome podstúpil jazdu vozidlom, ktoré riadil vodič Q. F., o ktorom vedel, že jeho vodičské schopnosti sú ovplyvnené požitím alkoholu, podstatne tak prispel k vzniku škodlivého následku (škody na zdraví).

17. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

18. Odvolateľove námietky, že on nemal vedomosť o opitosti vodiča, alkoholické nápoje s vodičom nepožíval, a teda nemohol vedieť, že vodič pred jazdou pil alkohol, vyhodnotil odvolací súd s ohľadom na súdom prvej inštancie vykonané dokazovanie, ako nedôvodné. Odvolací súd dospel rovnako k záveru, že nemožno priznať úspech odvolacej námietke žalobcu týkajúcej sa toho, že v konaní súd prvej inštancie nemal prihliadať na výpoveď vodiča motorového vozidla Q. F. v rámci trestného konania, z ktorého podľa žalobcu navyše nevplýva skutočnosť, že žalobca vedel, že vodič požíval alkoholické nápoje, bez vzájomnej súvislosti s ďalšími dôkazmi a že výpoveď vodiča je zaujatá, tendenčná za účelom zabezpečenia procesne výhodnejšieho postavenia v rámci trestného konania.

19. V žalobcom napadnutom rozsahu sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a argumentáciou žalovaného, že z výpovede vodiča v trestnom konaní je zrejmé, že tento sa k spáchaniu skutku priznal (prečin ublíženia na zdraví a prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky), teda sa svojej zodpovednosti nijak nezbavoval, nevypovedal tendenčne alebo zaujato voči žalobcovi (s ktorým bol priateľ), ale situáciu popisoval vecne, uvádzal fakty týkajúce sa skutkových okolností dopravnej nehody (škodovej udalosti) tak, ako si ich pamätal, pričom je potrebné zohľadniť, že k jeho výpovedi došlo bezprostredne po dopravnej nehode dňa 03.11.2010 - t.j. s časovým odstupom 5 dní od dopravnej nehody dňa 29.10.2010. V trestnom konaní v tom čase obvinený vodič vypovedal, že so žalobcom (jeho priateľom) prišiel do A. M. za známym žalobcu, aby sa dohodli na spolupráci (práca v Nemecku), žalobca išiel za známym do domu, vodič na neho čakal v aute a keď dlho nešiel (cca po pol hodine), išiel po neho, zavolali ho dnu, kde sedeli v nejakej miestnosti. Vodič uviedol, že oni (z čoho je v kontexte výpovede vodiča jednoznačné, že ide o žalobcu a jeho známeho) pred jeho príchodom zrejme pili nejaký alkohol, pretože následne ponúkli aj vodiča nejakou domácou pálenkou, ktorú zapíjali vodou, koľko toho vypil nevedel a že počas sedenia sa rozprávali o práci, za ktorou chceli vycestovať. Potom odišli so žalobcom preč, vyšli z domu a nasali do jeho auta, vodič za volant a žalobca ako spolujazdec na pravom prednom sedadle.

20. V trestnom konaní vedenom Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 2T 22/2011 vodič dobrovoľne priznal spáchanie skutku kladeného mu za vinu (konanie o dohode o vine a treste), priznal vinu a svoje konanie oľutoval, nie je teda zrejmé, ako by mu informácia týkajúca sa vedomosti alebo nevedomosti žalobcu o požívaní alkoholu vodičom mohla byť prospešná. Žalovaný správne poukázal aj na výpoveď manželky žalobcu v trestnom konaní (cca mesiac po škodovej udalosti dňa 08.12.2010), ktorá po poslednej návšteve žalobcu v nemocnici uviedla, že vecná komunikácia so žalobcom nebola možná, žalobca nevedel kde je, čo sa stalo, že lekári hovoria, že jeho stav stabilizovaný, ale čo sa týka pamäte, nevedia sa vyjadriť, kedy sa stav zlepšil. Aj s ohľadom na uvedené, je dôvodné uprednostniť bezprostrednú výpoveď vodiča v trestnom konaní ohľadne priebehu okolností pred dopravnou nehodou, pred opačnou výpoveďou žalobcu v konaní, v ktorom jeho úspech v spore závisí od preukázania tejto v konaní spornej skutočnosti. Žalovaný tak správne namietal, že jediným dôkazom, o ktorý žalobca opiera dôvodnosť odvolania je iba jeho výpoveď, ktorá je v rozpore s objektívne zistiteľnými skutočnosťami a výpoveďou vodiča.

21. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o nevykonaní dôkazu výsluchom svedka - vodiča motorového vozidla, vzhľadom na jeho predchádzajúcu a skoršiu výpoveď v rámci trestného konania, odvolací súd tak má za to, že vykonanie takéhoto dôkazu nebolo potrebné. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, že žalobca s vodičom konzumovali spolu alkoholické nápoje a opätovný výsluch vodiča by bol neehospodárny. Navyše nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou nie je postupom, ktorým súd odníma procesnej strane možnosť konať pred súdom (porovnaj aj rozhodnutia NS SR uverejnené pod R 37/1993 a pod 125/1999, uznesenie NS SR zo dňa 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011). Odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany, aby súd vykonal všetky ňou navrhnuté dôkazy, a aby sa stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana v spore úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami.

22. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

23. Odvolací súd sa pri právnom posúdení plne stotožňuje s predpokladmi, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozsahu ohľadne aplikácie ust. § 441 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na porušenie prevenčnej povinnosti podľa ust. 415 Občianskeho zákonníka a vznik občianskoprávnej zodpovednosti za škodu podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka za splnenia všetkých zákonných predpokladov.

24. V zmysle ust. § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka bolo povinnosťou žalobcu nielen neprisadnúť si k vodičovi pod vplyvom alkoholu, ale prípadne ho aj odhovoriť od jazdy. Z toho dôvodu je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že škoda na zdraví poškodeného žalobcu bola spôsobená tiež jeho vlastným zavinením, došlo z jeho strany k porušeniu prevenčnej povinnosti, a preto je spoluzodpovedný za vznik škodovej udalosti. Odvolací súd tak záver súdu prvej inštancie ohľadne uvedenej skutočnosti, rozhodnej pre posúdenie miery zavinenia žalobcu podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka považuje za správny, a poukazuje na ust. § 415 Občianskeho zákonníka, že škoda na zdraví, ktorú utrpel poškodený žalobca, vznikla aj jeho vlastným zavinením a má ju teda znášať pomerne.

25. Zo súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania je tak možné dovodiť, že pred dopravnou nehodou dňa 29.10.2010 trávil žalobca čas spoločne s vodičom, obaja konzumovali alkoholické nápoje. Poškodený žalobca, ktorý bol v čase dopravnej nehody tiež pod vplyvom alkoholu, vedel, že vodič pred jazdou požil alkoholické nápoje, napriek tomu do motorového vozidla s vodičom nastúpil. Miera opatrnosti žalobcu predchádzať možnému nebezpečenstvu teda absentovala a je nevyhnutné posúdiť aj jeho podiel zodpovednosti na vzniku poškodenia jeho zdravia, keď samotný poškodený sa vystavil riziku vzniknutého spoluzavinenia na poškodení jeho zdravia vlastným konaním. Poškodenému žalobcovi muselo byť zrejmé, že ovládacie a rozpoznávacie schopnosti vodiča motorového vozidla sú po požití alkoholických nápojov obmedzené, mal tak zväziť, že ako spolujazdec v motorovom vozidle, ktorého

vodič pred jazdou požíval alkohol, sa vystavuje vysokému riziku nožnej dopravnej nehody a aj jej následkov. Zavinenie poškodeného žalobcu spočíva v tom, že sa rozhodol byť spolujazdcom vo vozidle, ktoré riadil vodič pod vplyvom alkoholu, o čom jednoznačne vedel.

26. K výške súdom prvého inštancie ustálenej spoluzodpovednosti žalobcu a vodiča v rozsahu 50% a 50% odvolací súd uvádza, že úvahu súdu prvej inštancie čo sa týka rozsahu spoluzodpovednosti žalobcu ako poškodeného považuje za správnu. V tejto súvislosti odvolací súd iba uvádza, že ak by poškodený nepožíval alkoholické nápoje a správne sa rozhodol, t.j. odmietol by sa odviezť motorovým vozidlom, ktoré riadil vodič pod vplyvom alkoholu, k poškodeniu jeho zdravia by nedošlo. Poškodený totiž tým, že požíval alkoholické nápoje sa tiež dostal do stavu obmedzeného hodnotenia svojho konania, kedy sa nezodpovedne rozhodol byť spolujazdcom v motorovom vozidle, ktoré riadil vodič tiež pod vplyvom alkoholu (viď primerane rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/229/2013).

27. V otázke rozsahu zodpovednosti za škodu je dôležité posúdiť, v akom rozsahu sa na vzniku škody podieľalo konanie samotného poškodeného a škodcu, a určiť primeranosť rozsahu zodpovednosti poškodeného (žalobcu) a vodiča. Pri úvahe o pomernom rozdelení škody medzi škodcom a poškodeným ide o určenie vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného a škodcu a o zvaženie všetkých skutočností, ktoré prispeli k spôsobeniu škody. Zvažujú sa všetky príčiny, ktoré viedli ku škode, a rovnako ako u škodcu možno aj u poškodeného zobrať do úvahy len také konanie, ktoré bolo aspoň jednou z príčin vzniku škody. Konečná úvaha o tom, nakoľko sa na spôsobiť škody podieľal sám poškodený (a teda v akom rozsahu zodpovedá sám za škodu) závisí vždy od individuálnych okolností prípadu po porovnaní všetkých príčin vzniku škody na strane škodcu a na strane poškodeného (porovnaj uznesenie NS ČR sp. zn. 25Cdo 1054/2007). Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že miera spoluspôsobenia si škody poškodeným spolujazdcom môže dosiahnuť rozsah až jednej polovice (50%), ak vedome absolvuje jazdu z vodičom, o ktorom vie, že je pod vplyvom alkoholu (porovnaj rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 2451/2007). Rozhodujúcou príčinou vzniku škody vždy zostáva nezodpovedné konanie vodiča vozidla, preto nepôjde o nadpolovičný rozsah ani v prípade, ak by spoluzavinenie poškodeného bolo značné (porovnaj rozhodnutie Krajského súdu Trnava, sp. zn. 23Co/266/2017 s odkazom na rozsudok NS ČR, sp. zn. 23Cdo 4111/2011 - spoluúčasť 35% alebo rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 91/2010 - spoluúčasť 50%, pozri primerane aj rozsudok NS ČR sp. zn. 23 Cdo 2604/2010 - spoluúčasť vyššia ako 20% až k jednej polovici a rozsudok NS ČR sp. zn. 25Cdo 895/2008, sp. zn. 25Cdo 2451/2007). S poukazom na vyššie citované predpoklady a ustálenú rozhodovaciu prax bolo krátenie poistného plnenia žalobcu žalovaným v rozsahu 50% dôvodné.

28. Ohľadne námietky odvolateľa, že nie je vylúčený priamy účinok Smernice č. 2009/2013/ES s odkazom na rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 7Co/658/2015, poukazuje odvolací súd na jeho argumentáciu v citovanom rozsudku, podľa ktorej: „Vo vzťahu k argumentácii strán sporu, týkajúcej sa aplikácie smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2009/103/ES zo dňa 16.9.2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti, odvolací súd dospel k záveru, že použitie ust. § 441 Občianskeho zákonníka na prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla nie je v rozpore s bodom 23 smernice, pokiaľ výsledkom jeho aplikácie je krátenie poistného plnenia, nakoľko cieľom smernice je zabrániť iba úplnému vylúčeniu poškodených osôb z poistného krytia.“ Odvolací súd sa tak stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že žalobca nebol vylúčený z poisteného krytia v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z., zo skutkových okolností prípadu vyplynulo porušenie prevenčnej povinnosti žalobcom podľa ust. § 415 Občianskeho zákonníka, ktorá mala za následok vznik jeho občiansko-právnej zodpovednosti podľa ust. § 420 Občianskeho zákonníka, súčasne kvalifikovanej ako spoluzavinenie poškodeného za vznik škody podľa ust. § 441 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k argumentácii ohľadne vylúčenia priameho účinku Smernice č. 2009/103/ES sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie a dopĺňa, že argumentácia žalobcu rozsudkom Súdneho dvora vo veci M. ohľadne priameho účinku smerníc nie je na mieste, keďže tento sa týka výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 v rozsahu zahrnutia náhrady nemajetkovej ujmy pod náhradu škody. Námietky žalobcu týkajúce sa prípadného nepriameho účinku Smernice č. 2009/103/ES je potrebné vyhodnotiť ako nedôvodné, tieto žaloba nijak bližšie nešpecifikoval, jeho argumentácia je zmatečná tak, ako namietal žalovaný.

29. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP majúci za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu (a to tak

v prípade, keď bola poskytnutá v užšom rozsahu, ako aj v prípade jej realizácie v širšom než zákonom predpokladanom rozsahu - pozri aj § 160 a komentár k tomuto ustanoveniu), pochybenia vo vykonanom dokazovaní (napr. vykonanie nezákonne získaného dôkazu bez splnenia predpokladu uvedeného v článku 16 ods. 2, alebo vypočutie relevantného svedka bez poučenia o práve odoprieť výpoveď), porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). Preskúmaním napadnutého rozhodnutia nemal odvolací súd za preukázané naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu.

30. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa, ktorými namietal nesprávnosť výroku I rozhodnutia súdu prvej inštancie (ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol) odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa vo vzťahu k výroku I rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

31. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I (ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol), podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správny potvrdil.

32. V podanom odvolaní odvolateľ namietal aj nesprávne právne posúdenie súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania, majúc za to, že súd prvej inštancie nezohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa podľa ust. § 257 CSP, na ktoré má povinnosť prihliadať z úradnej povinnosti a na ktoré poukazoval aj žalobca a ktoré vyplývajú z predložených lekárskejších správ a znaleckého posudku a komplexného posudku vypracovaného Úradom práce sociálnych vecí a rodiny zo dňa 22.08.2011 a z rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že miera funkčnej poruchy žalobcu je 70% a považuje sa za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím.

33. Vzhľadom na obsah odvolania žalobcu odvolací súd skúmal, či nie sú dané dôvody nepriznania náhrady trov konania podľa ust. § 257 CSP. Predmetné ustanovenie je výnimkou zo zásady zodpovednosti za výsledok konania a umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, je potrebné prihliadať jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postoju strán pred začatím a v priebehu konania a pod., pretože iba tieto kritéria sú určujúce pri aplikácii postupu v zmysle ust. § 257 CSP. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprímeraná tvrdosť voči stranám sporu a aby neodporovalo dobrým mravom a zmyslom tohto stanovenia je teda odstraňovať nadmernú tvrdosť zákona, ak by rozhodnutie o trovách konania v obvyklom režime ust. § 255 alebo § 256 ods. 1 CSP bolo výnimočne neprímerané či nespravodlivé.

34. Žalobca sa v konaní domáhal doplatku žalovaným krátenej výšky náhrady škody na zdraví v rozsahu 50% určenej Znaleckým posudkom č. 34/2012 z titulu spoluzavinenia žalobcu ako poškodeného. Ako bolo uvedené vyššie, určenie pomeru v akej miere sa mal na vzniku škody podieľať žalobca, je v ust. § 441 Občianskeho zákonníka (ako normy s relatívne neurčitou hypotézou) prenechaný súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, predom neobmedzeného okruhu okolností. Dôležité je pritom posúdiť, v akom rozsahu sa na vzniku škody podieľalo konanie samotného poškodeného a toho, kto škodu spôsobil a zároveň určiť primeranosť rozsahu zodpovednosti poškodeného (žalobcu) a škodcu (vodiča). Pri úvahe o pomernom rozdelení škody medzi škodcom a poškodeným ide o určenie vzájomného vzťahu medzi konaním poškodeného a škodcu a o zvážení všetkých skutočností, ktoré prispeli k spôsobeniu škody a v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že miera spoluspôsobenia si škody poškodeným spolujazdcom môže dosiahnuť rozsah až 50% (ale aj menej), rozhodujúcou príčinou vzniku škody vždy zostáva nezodpovedné konanie vodiča vozidla, preto nepôjde o nadpolovičný rozsah ani v prípade, ak by spoluzavinenie poškodeného bolo značné. Z dôvodu, že posúdenie všetkých okolností majúcich vplyv na výšku pomeru v rozmedzí od 0% až do 50% patrí súdu, odvolací súd má za to, že dôvody, ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby nemožno hodnotiť ako svojvoľné, uplatňovanie daného nároku ako

zjavne bezúspešné, nakoľko vyššie uvedená judikatúra odôvodňovala prípadnú predstavu žalobcu o možnom (úplnom alebo čiastočnom) úspechu v spore v prípade, ak by súd ustálil pomer pripadajúci na spoluzavinenie žalobcu menej ako 50%. Ak sa súd prvej inštancie a zhodne odvolací súd posúdením a zväžením všetkých okolností a skutočností, priklonil k hornej hranici spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 50%, prihliadajúc na charakter uplatneného nároku, má odvolací súd za to, že uvedené predstavuje situáciu odôvodnenej úvahy súdu, ktorý prípad odvolací súd hodnotí ako dôvod hodný osobitného zreteľa odôvodňujúci aplikáciu ust. § 257 CSP. Za vzniknutej situácie by nebolo spravodlivé priznať náhradu trov konania žalovanému, nakoľko hoci žalobca bol v konaní neúspešný, tak aplikácia ust. § 255 ods. 1 CSP a priznanie trov konania úspešnému žalovanému by bola voči nemu neprímerane tvrdá a nespravodlivá, aj s ohľadom na následky škodovej udalosti na žalobcu.

35. Pokiaľ ide o sociálny aspekt, teda ako sa rozhodnutie o náhrade trov konania podľa ust. § 257 CSP dotkne sociálneho (príjmového, majetkového) postavenia žalovaného, ako strany sporu, ktorej nebude priznaná náhrada trov konania, túto otázku v zásade treba zohľadniť, avšak v posudzovanej veci je nadbytočné sa ňou bližšie zaoberať vzhľadom na nepochybne z obsahu spisu vyplývajúcu skutočnosť, že v prípade žalovaného ide o komerčnú poisťovňu založenú za účelom dosahovania zisku a preto negatívny zásah nepriznania náhrady trov konania do jeho majetkovej sféry nebráni aplikácii ust. § 257 CSP. Pričom pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania odvolací súd vzhliadol na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 387/2019-60.

36. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II (o náhrade trov prvoinštančného konania) v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal.

37. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 257 CSP a vzhľadom na vyššie uvedené závery v odsekoch 33 až 35 rozhodol tak, že stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, a preto už o výške náhrady trov konania v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).